

புலக்ப்யு

உளி-1 | ஓசை-33 | நவம்பர்-2019 | திங்களிதழ்

ஊலிப்ட்டு

கவிதை மின்னிதழ்

ஆசிரியர்

ஜின்னா அஸ்மி

நர்வாகக் குழு

**சகா (சலீம் கான்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்**

ஆசிரியர் குழு

படைப்பு தேர்வுக் குழுமம்

வடிவமைப்பு

ஹபீப் ரஹ்மான்

முகப்பு ஓவியம்

கமல் காளிதாஸ்

இணையதள முகவரி

www.padaippu.com

அலுவலக முகவரி

படைப்பு குழுமம்

அரசு பதிவெண்: 521/2018

#8, மதுரை வீரன் நகர்,

கூத்தப்பாக்கம்,

கடலூர்,

தமிழ்நாடு,

இந்தியா-607002

admin@padaippu.com

9469375575

படைப்புகள் யாவும் முகநூல் படைப்புக் குழுவிலிருந்து தேர்வு செய்யப்பட்டவை

இந்த மின்னிதழில் தங்களது படைப்புகள் வர வேண்டுமெனில் முகநூல் படைப்பு குழுவில் இணைந்து படைப்புகளை பதிய வேண்டுகிறோம். மின்னஞ்சலில் அனுப்பப்படும் கவிதைகளை பிரசுரிக்க இயலாது.

காயத்ரி	4	சுஜய் ரகு	22
அம்பிகா குமரன்	5	முகமது பாட்சா	23
சுரேஷ்பாபு ராஜேந்திரன்	6	கவுதமன்	24
பத்மாமவிஜே @ தாமரை	7	நிலா ரவி	25
லஷ்மி	8	ரா.ராஜசேகர்	26
மதுசூதனன்	9	பொள்ளாச்சி முருகானந்தம்	27
மு.முபாரக்	10	அ.முத்து விஜயன்	28
மதுரா	11	அழ.இரஜினிகாந்தன்	29
ரோஷான் ஏ ஜிப்ரி	12	செந்தூரப்பட்டி இரா.செல்வகுமார்	30
ஜெயாபுதீன்	13	வினோதன்	31
வலங்கைமான் நூர்தீன்	14	ஜே.ஜே.அனிட்டா	32
மகேஷ் சிபி	15	சந்துரு	33
அமுதா தமிழ்நாடன்	15	சியாமளா ராஜசேகர்	34
சஜோ வில்லியம்	16	க.அம்சபிரியா	35
வத்திராயிருப்பு தெ.சு.கவுதமன்	17	கோ.கலியமூர்த்தி	36
ம.கனகராஜன்	18	கீர்த்தி கிருஷ்	37
மு.பெ.சத்தியநேசன்	19	சூர்ய நிலா	38
வளவன் கரிகாலன்	20	ரிஸ்கா முக்தார்	39
கோ.வசந்தகுமாரன்	21		

சிரித்துப்பேசிக்கொண்டே சேரந்து நடப்பதும்
 கண்ணுக்குள் பார்த்து கண்கள் கலங்குவதும்
 குழந்தையாய் அண்டுபவளை அரவணைத்துக் கொள்வதும்
 பின்கை பற்றி தோளில் சாய்ந்து கொள்வதும்
 என இவையே காதலனைக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்

இழந்து தவிப்பதைக் கொட்ட
 வசையாய் மருவி வதைப்பது
 உடைமைத்தனத்தைக் காட்ட
 ளரிந்து விழுந்து உடைவது
 உரிமையை நிலைநாட்ட
 வம்பிழுத்து வாய் பார்ப்பது
 அடரன்பை செவிமடுத்து குளிர்காய
 அழுதரற்றுவது

சொல்லிப் புரிவதில்லை காதலென்பது

- காயத்ரி

இரு கைகளையும் இணைத்து
உன் முகத்தை ஏந்திக்கொள்கிறேன்
நிலவிறங்கி என்
ரேகைகளை முத்தமிடுகிறது

அரைகுறைத் தூக்கத்தில்
உன் நினைவுகளை
முத்தமிடுகிறேன்
தொலைந்து போன கனவுகளைத்தும்
எம் இமைக் கதவுகளைத் தட்டுகின்றன

புல்தரையில் ஈரத்தில்
உன் பெயரெழுதிக்
கொண்டிருக்கிறேன்
என் கடுங்குளிர் உன்னைக்
கட்டியணைத்துக் கொள்கிறது

புன்னகை சிந்திக் கிடக்கும்
உன் கன்னங்களைத்
துடைத்து விடுகிறேன்
என் உலகம் உன்னில்
சிவக்கத் தொடங்குகிறது

உளறல்களைத் திரட்டி
உனக்காக கவிதை செய்கிறேன்
என் இதயம் திறந்து மகிழ்ந்து நிற்கிறது

- அம்பிகா குமரன்

தேசத்தின் நிர்வாணம் மறைக்க
கிழிந்த சாலைகள்
தைக்கப்பட்டது

சாலையோர
மூத்திரச் சுவற்றில்
புத்தர் சிரித்துக்கொண்டு
இருந்தார்

கவச அரங்கினுள்
கடலோடியின் அழகுரல்
கேட்கக் கூடாதென்பது
நிபந்தனை

சிகப்பு கம்பளம்
விரிப்பதென்பது
ரத்தக் கறைகளை மறைக்கும்
ராஜதந்திரம்

தற்காலிகமாக
ஒளிநூட்டப்படுவது
தமிழின் பெருமையும்
பல்லவ பரிதாபங்களும்

நாடகம் மூடிய
அரிதாரங்கள் கலைய
பார்வை இழத்தல் என்பது
ஊடக சாபம்

– சுரேஷ்பாபு ராசேந்திரன்

நவீன அகலிகை

அவளை அப்படியே விடுங்கள்
 உங்கள் விழி அம்புகள் அவளை
 துளைக்கக்கூடும்
 அவளை அப்படியே விடுங்கள்
 உங்கள் மூச்சுக் காற்று அவளை
 ஸ்பரிசிக்கக்கூடும்
 அவளை அப்படியே விடுங்கள்
 உங்கள் சிந்தனைகள் அவளை
 நித்திரையில் எழுச்செய்யக்கூடும்
 அவளை அப்படியே விடுங்கள்
 உங்கள் ஸ்பரிசங்களில் அவளை
 அவள் மறக்கக்கூடும்
 அவளை அப்படியே விடுங்கள்
 உங்கள் தொடுதலில் சிலையான
 அவள் மெய்யுரைக்கக்கூடும்
 அவளை அப்படியே விடுங்கள்
 உங்கள் புன்னகைகளில் அவள்
 தன்நகைகளை மறக்கக்கூடும்
 அவளை அப்படியே விடுங்கள்
 எங்கள் தோழமைகள் அவளை
 நகைக்கக்கூடும்
 அவளை அப்படியே விடுங்கள்
 உங்கள் அலட்சியங்கள் அவளைக்
 காயப்படுத்தக்கூடும்
 அவளை அப்படியே விடுங்கள்
 உங்கள் கண்ணகி அவளை
 ளரிக்கக்கூடும்
 அவளை அப்படியே விடுங்கள்
 உங்கள் நிழல்களில் அவள்
 நிற்கக்கூடும்
 அவளை அப்படியே விடுங்கள்

உங்கள் குரலைக் கேட்டு அவள்
 திரும்பக்கூடும்
 அவளை அப்படியே விடுங்கள்
 உங்கள் கவிதை வரிகள் அவளுக்கு
 மனனமாகியிருக்கக்கூடும்
 அவளை அப்படியே விடுங்கள்
 உங்கள் உறக்கங்களில் அவளைக்
 காணக் கூடும்
 அவளை அப்படியே விடுங்கள்
 உங்கள் மௌனங்கள் அவளை
 ஊமையாக்கியிருக்கக்கூடும்
 அவளை அப்படியே விடுங்கள்
 உங்கள் சாபத்தால் அவள்
 கல்லாயிருக்கக்கூடும்
 அவளை அப்படியே விடுங்கள்
 கல் என்று ஆன அவளுக்கு
 இனி முனிவரும் வேண்டாம்
 ராமரும் வேண்டாம்
 அவளை அப்படியே விடுங்கள்

– பத்மாவிக்ஷே @ தாமரை

மூன்றாவது தற்கொலை
ஏன் நிகழ்ந்தது
என்பதை யோசிக்க நேரமின்றி
தோங்காமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது
காலங்கள்

உண்மைகள் உறைந்து
பொய்கள் நிறைந்து
புழுக்கள் நெளியும்
சூழலில் நிகழ்ந்துவிடுகிறது
முதல் தற்கொலை

கூடுகளான எண்ணங்கள்
வலைக்குள் மாட்டிச்
சிதைந்து
கைகால்கள் கட்டப்பட்ட பொம்மையென
தலையாட்டிக் கொண்டிருக்கும்
உணர்வுகளின் இறப்பில்
நிகழ்ந்துவிடுகிறது
இரண்டாவது தற்கொலை

நெஞ்சுக்குழிக்குள்
மிச்சமிருக்கும் ஈரத்தையும்
பிடுங்கி எறிந்துவிட்டு
ரத்தம் சொட்டும் இரயத்தையும் கசக்கி
மேலும் பிழிந்து ஒவ்வொரு துளியாக
உன் ரத்தம் இனிப்பு இல்லை
என்னுடையதுதான்
என்று போட்டிகள் விவாதங்கள்
சண்டைகளென

கடைசி துளி ரத்தம்
தீரும் வரை அடித்துக்கொண்டிருக்க
மூன்றாவது தற்கொலையும்
நிகழ்ந்துவிடுகிறது

பிணங்களைச் சுற்றிலும் கழுகுகள்
கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கொத்தித்
தீன்றுக்கொண்டிருக்கின்றன
கடைசி துளி சதைப்பிண்டங்கள்
தீரும்வரை இந்த மயானத்துக்குள்
பேய்களாகவே
அலைந்து கொண்டிருக்கின்றன.

–லஷ்யமி

அத்தனை சிவப்பென்றும்
சொல்ல முடியாது
அத்தனை கருப்பென்றும்
கிடையாது
ஏதோ ஒன்று கலந்த மாநிறம்தான்
ஜெனிஃபர் நீ
ஆனாலும் அந்த நிறத்தில்
வியர்த்திருக்கும் உன் நெற்றி
பிடித்துப் போயிருந்தது

அத்தனை வடிவென்றுமில்லை
அத்தனை பேரழகு
என சொல்வதற்குமில்லை
ஆனாலும் தெற்றுப்பல்
தெரிய சிரித்தது
இன்னும் ஆனந்தப் பேரழகு
வேறென்ன நினைத்துப் பார்க்க

கொஞ்சமாய் கருத்திருந்த
கால் கொலுசு
இடக்கையின் கட்டைவிரல்
மச்சம்
கன்னமோரமாய் சின்னதாய்
அம்மைத் தழும்பு
அடிக்கடி கிள்ளிப் பேசும்
உன் அடாவடித்தனம்
உன்னைப் போலவே
அழகாயிருந்த உன்
சின்னக் கையெழுத்து

இன்றைக்கும் இன்னுமிரு
நாட்களுக்கும் இது போதும்
எப்போதோ இழந்த ஒன்றை
அரைத்துப் பார்க்கும்
அடங்காத மனதிற்கு

- மதுசூதன்

வயது முதிர்ந்து
 நடை தளர்ந்து
 உறவுகளை இழந்து
 ஒருவேளை
 உணவிற்கு
 கையேந்தும் யாசகர்களை
 ஏளனமாய்
 பார்க்கும் மனிதர்களுக்கு
 தெரிவதில்லை
 நல்ல இளமையுடன்
 நல்ல ஆடையுடன்
 எல்லாவித உறவுகளோடும்
 வசதியோடும் வாழ்ந்து கொண்டு
 அரசு அலுவலகத்தில்
 நூறுக்கும்
 இருநூறுக்கும் கையேந்தும்
 யாசகர்களைப் பற்றி!

- மு.முபாரக்

நிசப்தம்

இசைத்துக் கொண்டிருக்கும்
பெயரிடப்படாத
ராகத்தின் ஸ்வரக்
குறிப்புகளில்
அறியப்படுகிறது
அவன் இரவுகள்

ஒலியாலும் ஓசைகளாலும்
நெய்யப்பட்டிருக்கும்
அவனுலகில்
வண்ணங்களுக்கும்
இடமில்லை

ஒளியையும் இருளையும்
மட்டுமல்ல
அழகையும் கோரத்தையும்
அவன் கண்டதில்லை

ஸ்பரிசங்களாலே
மனித மனத்தைப்
படித்துவிடுகிற
அவனுடைய ஞானக்கண்கள்
ஒரு போதும்
நமக்குப் புலப்படுவதுமில்லை

ஆனாலும்
நாம் அவனை
அந்தகனை பெயரிட்டு
அழைக்கின்றோம்

- மதுரா

தசாப்தமொன்றிற்கு மேலாக
தங்கு தடையின்றி தாங்கும்
தோல்வியின் சுமை விழிகளின் விளிம்பில்
காயப்படுத்தாத கண்ணீருடன்
கரைந்துதீர்கிறது
அந்த கன்னம் வழி

வருடக்கணக்கில்
வகிடுக்காத சோகம்
கலை நகர்த்து தலைவிரி கோலத்திலொன்றாய்
புரிய உணர்த்தும் புன்னகையுடன்
பசியைப் பாடியபடி
கடந்து செல்கின்றன
கந்தல் தரித்த அக்கால்கள்

தலைக்குனிவை தந்துவிட்டு
நீயேன் தலை குனிந்து போகிறாய்
என் பங்குக்கு நான் வருந்துகிறேன்
நீ வாழ்க
என்பதான பாவம்
பார்க்க
பாவமாய் இருந்தது அங்கே

மீண்டும் பழகி மறக்கும்
பார்வை கத்தி வீது
உன் கருணையால் காவுகொள்
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
கொல்!

என்பதான ஏக்கப் பெருமூச்சு
புரியா மொழியென்றால்
புலம்பலாகிறது

தன் வசமிருக்கும்
ஒரு நாட்குறிப்பும் சில.. கடிதங்களும்
காதலன்றி வேறில்லையென்று
கட்டியம் கூறி நிற்க

இப்படியொரு சம்பவம்தான்
நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும்
நான் பார்த்த அந்த
புத்தி பேதலித்த புன்னகைக்குப்
பின்னால்...

யாரென்றறிந்தால்
அவரிடம்
ஒரு கொலைமனுவை
கொடுக்காலம் போலிருக்கிறது எனக்கு!

- ரோஷான் ஏ ஜிப்ரி

ஒரு போதும்
வயதாவதேயில்லை

குளிர்காலத்தில் அண்ணன்கள்
உடுத்திக் கழித்த
முழுக்கைச் சட்டைகளுக்குள்
பதுங்கிக் கொள்கிறார்கள்

அண்ணனுக்கான சோற்றுத்தட்டில்
தன் பங்கு கறியையும்
அள்ளி வைக்கிறார்கள்

துவைக்கப்போடும் சட்டையிலிருக்கும்
கோல்டு பில்டர்களை
எடுத்து வைத்துக்கொண்டு
அப்பாவிடம் சொல்லிக்கொடுப்பதாய்
மிரட்டுகிறார்கள்

அண்ணனை சாடைமாயையாய்
பார்க்கிற தோழியை
அண்ணியென்றழைத்து
கூச வைக்கிறார்கள்

திட்டிக்கொண்டிருக்கும் அம்மாவிடம்
அண்ணனுக்காக வக்காலத்து வாங்கி
அடிபடுகிறார்கள்

கோயிலுக்குப் போய் திரும்பிவரும்
அண்ணனின் பைக்குள் தனக்கான
வளையல்களை பாசிமணிகளை
கண்டதும் சிலிர்த்துப் போகிறார்கள்

சைக்கிள் ரிப்பேர் செய்ய
சேர்த்து வைத்த சிறுவாட்டுகாசை
அங்காலாய்ப்பின்றிக் கொடுக்கிறார்கள்

கூச்சமாய் மறுக்கிற
அண்ணன்களை ஏமாற்றிவிட்டு
அவர்களின் டவுசர்களை உள்ளாடைகளை
சுத்தம் செய்கிறார்கள்

அண்ணன்களின் டிவிஎஸ் மொபைட்டுகளை
நடுங்கியபடியே
ஓட்டிப் பழுகிறார்கள்

அண்ணனுக்குப் பார்த்து வந்த
மணப்பெண்ணின் இடுப்புயரக்
கூந்தலைப் பற்றி சிலாகிக்கிறார்கள்

அம்மாளின் இழப்புக்கு
அழுதழுது ஓய்ந்த
தங்கைகள் அண்ணனின் பாசத்தை
அம்மாவின் கருப்பையாய்
உருவகித்துக்கொள்கிறார்கள்

பொறுப்புகளை ஒப்படைத்துவிட்டு
கண்கள் கசிய அண்ணனை
அணைத்தபடி அழுதுகொண்டே புருஷனுடன்
ரயிலேறிப்போன இரவொன்றில்தான்
அந்த அண்ணன்
பத்தாண்டுகளுக்கு முன்
தாய் இறந்த தூக்கம் தாளாமல்
அழுது தீர்க்கிறான்.

– ஜெயாபுதீன்

வனங்கள் தொட்டிகளுக்குள் செடிகளாக
 நதிகள் கண்ணாடி பெட்டிகளில்
 வண்ண வண்ண மீன்களோடு
 அலங்கார மலைகள்
 சிறிய மின் மோட்டாரால் இயங்கும்
 சலசலக்கும் அருவியோடு
 பொழியும் மழை குளியலறையில்
 பொருத்தப்பட்டுள்ளது ஷவராக
 சுவற்றில் பதிக்கப்பட்ட எல் ஈ டி க்களில்
 தினமும் திரையிடப்படுகிறது
 வெளிவராத படங்கள்
 தானியங்கி ட்ரெட் மில்லும் நகராத சைக்கிளும்
 உபயோகிக்காத உடற்பயிற்சிகூடங்கள்
 கையடக்க தொடுதிரைகளில்
 அசையாமல் விளையாடலாம் அனைத்தையும்
 படித்துக்கொண்டே மடிக்கணினியில்
 இணைய வர்த்தகம் அலுவலகமாக
 அலைபேசியில் அழைத்தால் போதும்
 அவரசமாக வந்துவிடும்
 ரசாயன கலவை அவசர உணவுகளும்
 நோயுண்டாக்கும் மருந்துகளும்
 அழகழகாக அங்கங்கள் காட்டும் உடைகளும்
 பெட்டி வீட்டிற்குள் தான் அடங்கிவிடுகிறது
 மொத்த உலகமும்

ஆனால் நகரத்திலிருந்து
 இரண்டு கிலோமீட்டர்
 தள்ளியே இருக்கிறது மயானம்

- வலங்கைமான் நூர்தீன்

நெடுநேரக்
கெஞ்சலுக்குப்பின்
சில முத்தங்களோடு
கலையும் உன்
மௌனத்தைப் போல்
இந்த மரமும் உதீர்கிறது
மழைத்துளிகளோடு சேர்த்து
கொஞ்சம் பூக்களையும்

– மகேஷ் சிபி

தலைக்கு மேல்
பூமி பாரம் சுமந்து
மண்துகள் வழியாக
நீர் உறிஞ்சி
அடி ஆழம் வரை
வேரின் கிளை பரப்பி
மூச்சடக்கி
முட்டி மோதி
தரையைப் பிளந்து
விருட்சத்தைச்
சுமந்துக் கொண்டு
வெளியில் வரும் விதை
அமைதியும் மென்மையுமாய்ச்
சிரிக்கிறது.

– அமுதா தமிழ்நாடன்

பூட்டுங்கள் புரவிகளை
அடுத்த நொடியிலேயே
ஹவானாவுக்கு செல்லவேண்டும்

கிளப்புங்கள் கப்பலை
முல்லைத்தீவில்
விடியும் முன்
ஓதுங்கவேண்டும்

டேய்.. மில்டன்...
மணிலாவுக்கான எனது
பிலிப்பைன்ஸ் விமான டிக்கெட்டை
எடுத்துவிட்டாயா...

யோவ் கண்டக்டர்
இப்படி மெதுவாய் போகிறீர்களே...
இடைத்தேர்தல்
போக்குவரத்து நெருக்கடிகள் னு
சொன்னாலும் முதலாளிக்கு
புரியுதா என்ன...

ஹலோ... சே...
கொஞ்சநேரம்
ஆல்பர்ட்டோவை இறக்கிவிட்டு
என்னை ஏற்றிக்கொள்கிறீர்களா...
மேட்டுப்பாளையத்தில் இறங்கி
மேட பானம் அருந்துவோம்...

மிஸ்டர் காஸ்ட்ரோ...
தங்கள் தாடியில் ஒரே ஒரு முடி
சற்று நீண்டதாய் இருக்கிறது
கத்தரித்து அமுகு செய்யுங்கள்

பாப்லோ நெருடா..
இலங்கைக்கான வெளியுறவுத்தூதராக
நீங்கள் பதவி ஏற்ற நாளில்
கொழும்பில் வெயில் அடித்ததா
மழை பெய்ததா

நிகோலஸ் மதுரோ
சின்னதாய் ஒரு வேண்டுகோள்
சாவேசின் கல்லறையில்
சிறிது ஒருக்கீடு செய்யுங்கள்
நான் சிறுபான்மை சமூகத்தவன்

தோழர் இன்குலாப்
அபிபுல்லா சாலையிலும்
பொத்தேரி வீதியிலும்
பல நாட்களாய் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறேன்
தங்கள் காலடியில் ஓட்டிய
புனிதமான தூசிகளை

போய்யா யோவ் கிம் ஜாங் உன்...
எட்டு வருடம்மேல் ஆகிறது
இன்னும் என்னை கூட்டினு போகல...
எத்தனை முறை மெயில் செய்வது...

இந்த கலங்கரை விளக்குகளை
கொஞ்சம் வானநோக்கி திருப்புங்கள்
கலங்கள் தானாய் ஒதுங்கும்
விமானங்கள்...?

ஹாய் ஷகீரா...
இன்னொரு முறை ஆடுவதாய் இருந்தால்
என்னைக் கூப்பிடுங்கள்
பிரேக் அப் டான்ஸ்செல்லாம்
என்னளவுக்கு யாரு...

படைப்பாளிகள்...
என்றும் வளர்ச்சி பெறாத
குழந்தைகள்...
கொஞ்சங்கள்...
இல்லை கொல்லுங்கள்...

(போகாத ஊருக்கு வழி
கேட்பது போல்...
போன் காலெல்லாம் செய்து
கடுப்பு ஏற்றாதீர்கள்...)

– சஜோ வில்லியம்

வேறெந்த மாற்றமுமில்லாமல்
 அப்படியேதான் வேலைக்கு வந்திருக்கிறாள்...
 விதவையென்பதற்கான அடையாளமாக
 எதுவுமே தென்படவில்லை
 பூவிலோ பொட்டிலோ குறையேதுமில்லை
 சேலைகளின் வண்ணத்திலும் மாற்றமில்லை
 வழக்கம் போலவே சிரிக்கிறாள்
 வழக்கம் போலவே வாயடிக்கிறாள்
 வழக்கம் போலவே
 அத்தனை வேலைகளையும் செய்து முடிக்கிறாள்
 இவளை சுற்றிய நேற்றைய உலகமோ
 முற்றாக மாறியிருக்கிறது
 இன்று இவளிடம்
 மவுனத்தை எதிர்பார்க்கிறது
 இவளுக்கு பிடிக்குமென்றெண்ணி
 எதிர்படுக்கையில் உச்சுகொட்டுகிறது
 வழக்கத்திற்கு மாறாக
 பரிதாப முகம் காட்டுகிறது
 இனியென்ன செய்யப்போகிறாயென
 அடுத்த ஐந்தாண்டு திட்டத்தை
 விசாரித்து பயமுறுத்துகிறது
 குடிச்சுக் குடிச்சே அழிஞ்சானேயென
 அங்காலாய்த்து பார்க்கிறது
 சிலது மட்டும் பூ வைத்ததை
 புறம்பேசவும் மறக்கவில்லை
 அத்தனையும் தாண்டி
 எப்பவும் போல் சிரிக்கிறாள்
 எப்பவும் போல் வாயடிக்கிறாள்
 எப்போதாவது வலிக்கையில்
 சற்றே சேலையுயர்த்தி
 சூடு வைக்கப்பட்ட முழுங்கால் காயத்தை
 ஆறிவிட்டதாவென தடவிப் பார்க்கிறாள்
 இன்னும் சில நாட்களில்
 ஆறக்கூடும் அதுவும்

- வத்திராயிருப்பு தெ.சு.கவுதமன்

அடர்த்தியான மாலைத்தூறலில்
கரைகிற விழிகள்
மௌனம் பேச

கைவிடப்பட்ட குடிசைகளிலிருந்து
மனித விசம்பல்கள்
கூரிய மின்னலாய்
விடாமல் தாக்க

ஒருமுறை அகமாகவும்
மறுமுறை புறமாகவும் தோன்றும்
மிதிபட்டு
சிதறிய பூக்கள்

அதற்கும் அப்பால்
பிம்பமாகத் தெரியும்
பிசாசுகளின் அருவருப்பு முகங்கள்

மிரண்டுத் தவிக்கும்
வெறுமையை வீழ்த்த
என் தெருவில்
இன்றும் விளக்குகள்
எரியவில்லை

- ம.கனகராஜன்

வெறுப்பின் வேர்களை ருசிக்கிறேன்
 கசப்பிலும் இனிப்பாய்த் தெரிகிறது
 மெல்ல மெல்ல உயிர் துறந்து
 இறுதியாய் இப்படி நிற்கிறேன்
 நேசத்தின் பருமைகள்
 நீங்காதிருந்த வேளையில்
 பசுமையாய்த் தெரிந்தேன் நான்
 நிழலுக்கு நின்றார்கள்
 பசுமை பார்த்து
 வியந்து நின்றார்கள்
 பூக்கள் கண்டு பரவசமாகி
 பூப்பறித்துச் சென்றார்கள்
 அதெல்லாம் எனது கனாக்காலம்
 ஆனால் இப்போது...
 நிழலில்லை என்னில் என்பதால்
 நில்லாது போகின்றனர்
 இலை என்னில் என்பதால்
 விழி திரும்பாது செல்கின்றனர்
 பூக்கள் இல்லையென்பதால்
 புறந்தள்ளிப் போகின்றனர்
 ஓ...
 எல்லோருக்கும் நேருகின்ற
 இறப்பின் வலிகள்
 எனக்கும் நேர்கிறதோ?
 ஆனாலும் வழியில்லை
 வலியொன்றே நிரம்பியது
 இன்னும் இன்னும்
 இனியும் எனைக்கான
 எவரிங்கு வருவார்?
 அவரென்ன சொல்வார்?
 வறண்டு போன இதயத்தின்
 முடிவற்ற ஓலம்போல்...
 நேசத்தின் உயிர்த்துளி
 சொட்டு சொட்டாய்க் கரைந்து
 வற்றிப்போவது போல
 நானும் வற்றிப்போகிறேன்!
 நாளை அற்றுப் போகிறேன்!

– மு.பெ.சத்தியநேசன்

தூறல் விழும்
 மெல்லிய சப்தத்தில்
 தூக்கம் கலைகிறது!
 மின்விசிறியின்
 வேகத்தை
 மிகவும் குறைத்து
 தாழ்வாரங்களின் மீதும்
 தாவரங்களின் மீதும்
 விழுந்து
 உயிர்வரை
 ஊடுருவிச்
 சுகந்தருமந்த
 உற்சாகமான
 மழையோசை
 கேட்கிறேன்!

மின்விசிறிச் சப்தம்
 குறைந்ததும்
 நீ புரண்டுபடுபதறிந்தும்
 சன்னலைத் திறக்கிறேன்
 சப்தமில்லாமல்!

சுழன்றடித்த காற்றில்
 தூவானம் தெறிக்கிறது
 முகத்தில்!
 சில்லிடும் மகிழ்ச்சியோடு
 திரும்புகிறேன்!
 அதை
 அனுபவித்துச் சிலிர்த்தபடி
 என்பின் நிற்கிராய்
 நீயும்
 அழகாய் சிரித்தபடி!

இன்னும்
 அழகாகிறது
 நம் நேசம்!

– வளவன் கரிகாலன்

எனக்குப் பிடித்த பெண்ணை
இதுவரை நான் சந்தித்ததில்லை

அவளை மனத்திரையில்
கற்பனைச் செறிவு மிகு ஓவியமாக
வரைந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

உறங்குமுன்
எவ்வித நிபந்தனைகளுமில்லாமல்
எனக்குள் அடங்கும் அவளை
முத்தமிடுகிறேன்.

அம் முத்தத்தினை தண்ணீர்ச் சுவையில்
என் தாகம் தணிந்து விடுகிறது

இனிய உறக்கமாகவும்
வைகறையின் விழிப்பாகவும்
அவள் இருக்கிறாள்

அவள் துரோகமறியாதவள்
பூக்களைப் போல் வன்மமற்றவள்
இன்பமும் நிம்மதியும் தருகிறவள்
இதுவரை நான் சந்திக்காத
எனக்குப் பிடித்த பெண்

அவளை சந்திக்க இயலாத
தருணம் நிலைக்கவே
வரம் கேட்கிறேன்

எனக்குப் பிடித்த பெண்
என் மூளையில் ஜனித்தவள்.

என் கவிதை முடிகிறபோது
அவள்தான் முற்றுப் புள்ளியாகிறாள்.

அந்த முற்றுப் புள்ளியிலிருந்தே
இன்னொரு கவிதையைத்
தெடாங்குகிறேன் நான்!

– கோ.வசந்தகுமாரன்

ஆதி அதீதம்

மூங்கில்காடு இசைமீது எரிகின்றது
ஒரு எளிய இசையின்மீது வறிய தீயின்
ஆதிக்கம்
தீயிற்குத் தான் எரிவது சுலபம்
இசைக்குத் தான் இசைவதே சுலபம்
வலிய இசையாக
எளிய தீயாக
காலமோ முன் நிற்கிறது
மகிழ்வின் கண்ணீரையும்
வலியின் கண்ணீரையும்
பிரித்தறிய...

புத்தியற்ற காலம்
இருந்தும் காலத்தை நம்புகிறது இசை
அதன் கனவு தீரக் குளிர்ந்து விரிகின்றது வெளி
ஊடலுக்கொன்றொரு சூரியன் புலர்கின்றது
நிலமிலகப் பந்தலிடுகின்றது ஈர வான்
கடலுக்குள் மேகமும்
மேகத்திற்குள் கடலும் கரைந்து போகின்றன
ஆம்
இயலாமைக்குரிய ஒரு எளிய இசையின்
அதீத நம்பிக்கைக்கு ஆதி வெகுளித்தனம்

- சுஜய் ரகு

அவன் அவனுக்குள்ளிருந்தே
 மெல்ல வெளியே வந்து கொண்டிருந்தான்
 அவனது காலத்தை
 கி.மு.வில் புதைத்தவர்கள்
 அவனை விஷ
 விருட்சமென்று வெட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்
 அவன் சொற்கள் இலைகளாக உதிர...
 உடலைச்
 சிராய்களாக இறைத்துக் கொண்டிருந்தான்...
 அவனுக்கான பூமி
 அதிர்ந்து கொண்டேயிருந்தது...
 அவனை நிலமில்லாதவன் என்று
 சூளையில் போட்டு எரித்த போது
 அவன் அச்சிக் கற்களில் இடம் மாறி
 உஷ்ணத்தை கோபமாய்க்
 கொட்டிக் கொண்டிருக்க
 அவர்கள் அவன் மீது நீருற்றி
 சொங்கல்லாக்கி
 மாளிகைகள் கட்ட ஆயத்தமானார்கள்

– முகமது பாட்சா

கோட்டை கொத்தளங்களை விட்டு
காட்டுக்கு வந்த அவள்
தாண்டக் கூடாதென்று
ஒரு கோட்டை கிழித்தான்
ஒருவன்

அவள் தன்கோட்டைத்
தாண்டி வந்தால்
தாமும் தாண்டலாமெனக்
காத்திருந்தான்
இன்னொருவன்

கோட்டைக்கு
மீண்டும் வரும்போதும்
ஒரு கோட்டை அவள்
தாண்ட வேண்டியிருந்தது
அது தீநாக்குகளுடே ஒரு
பரிசுத்தக் குளியல்

கோட்டுக்குள்ளேயே இரு
எனக் காட்டவே
அவள்கள் காலம்தோறும்
உருவாக்கப்படுகிறார்கள்

கோடுகள் இன்றுவரை
கிழிக்கப்பட்டே வருகின்றன
அய்யப்பன் என்றும்
ஆகமம் என்றும்
அகமணம் என்றும்
ஆச்சாரம் என்றும்
ஆயிரம் கோடுகள்

கோடுகள் தம்மை உயர்த்துகிறன
எனத் தற்பெருமையில்
அவள் ஆழ்ந்து கிடக்கிறாள்
கோடுகளின் உயரத்தில்
தாம் குன்றிக் கிடக்கிறோம்
எனத் தெரியாமல்

– கவுதமன்

முதியோர் இல்லத்தில்
 உரையாடிய இருவர்...
 அமெரிக்காவில்
 குடியேறிய மகன்
 திரும்பி வரவே இல்லையாம்
 பார்க்கவே முடியவில்லையென்று
 ஆங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்...
 கூடவே இருந்து
 குடிப்பழக்கத்தால்
 குட்டிச்சுவராகி
 அப்பனின் சொத்தையெல்லாம்
 அடித்துப் பிடிங்கிக்கொண்டு
 அனாதையாய் விட்டுவிட்டு
 அருகிலிருக்கும்
 அடுத்த பேருந்து நிலையத்தில்
 குடியிருக்கும் மகனின்
 அப்பாவி தந்தையிடம்...

– நிலா ரவி

ஈரமும் வெயிலும் இணைந்தே
 ஒவ்வொரு துளியுதிர்விலும்
 உன் பேச்சும் என் மவுனமும்போல
 சுடச்சுட சுடச்சுட சத்த ஆவியுடன்
 உயிர்த்துகள்கள் ஒட்டியதாய்
 ரத்தப்புழுதி எழுப்பும் மண்வாசனை
 ஒழுக்கிமுடிந்த மஞ்சள் ஒளியிலும்

இருள்குடித்த ஒளியையும்
 ஒளிசுமக்கும் இருளையும்
 காட்டுக்குள்ளும் கண்களிலும்

கிளைதொங்கும் இலைகளாகப்
 படப்பதிவாகும் சித்திரக்கோடுகளில்
 பைநிறைய அள்ளிப் போகிறான் சிறுவன்

எவையும் புரிவதற்கானவை அல்ல
 இந்தக்கால நிகழ்வுகளில்
 கிழட்டுக் குரல்களின் தேய்மானங்கள்
 எதிரொலித்தன
 வேறுபாடற்றுச் சுவர்களில்

காதுகள் செவிடாதலும் கூட கலையே
 கவிச்சி வாடை கூச்சல்களிடையே

– ரா.ராஜசேகர்

ஒட்டடை அடித்த சீமாரை
கடவுளென நினைத்து
பயந்து பயந்து சாகிறது சிலந்தி...

கூர் மழுங்கிய
மாட்டு மண்டையோடு தட்டிப்பிளக்கும்
கத்தியின் மண்டையில்
சந்தனம் குங்குமம் பூசியதும்
வரம் கொடுக்க தொடங்கிவிட்டது...

மரம் வெட்டுபவனின் கோடாரி
இந்த ஆயுத பூஜைக்காவது
கைப்பிடி மாற்றென
ஒரு முற்றிய கிளையின் கொம்பு தேடுகிறது...

ஆயுத பூஜைக்கு
தலை குளிக்கும் எந்த வண்டி வாகனமும்
நாத்திகம் பார்ப்பதில்லை...

– பொள்ளாச்சி முருகானந்தம்

இக்கணத்தின் வெறுமையெனும் உண்மையை
 உயிர்வாழப் பழகிக்கொண்டிருக்கிறேன்
 உடன்பயணித்த நிழல் நிஜத்தைதின்று கரைந்தால்
 எனக்கு நானே ஒரு பெருஞ்சிறையை வடிவமைத்திருக்கிறேன்
 கவனமாக ஞாபகக்குமிழ்களை உள்ளேவரத்தடைசெய்து
 எந்தவடிவிலும் அவை உள் நுழைந்துவிடக்கூடாதென
 மெனக்கெட்டிருக்கிறேன் பெருந்துயரக்குப்பைகளை
 வாடகைவீடுமாறும் குடிபோல் தெருவில் கொட்டிவிட்டு
 வெறுமையை கராங்களில் எடுத்துக்கொண்டே
 புலம்பெயர்ந்திருக்கிறேன் விலாசங்களை யாரிடம்
 சொல்லாமல் பாசத்தால் குப்பைகளை மீண்டும்
 என்னிடம் கொண்டுசேர்க்கவியலாதவகையில்
 ஏதோவொரு பெருமழையில் அவை அடித்துச்செல்லட்டும்
 அதனால்தான் இப்போது எந்தோர் நிழலையும்
 தின்றுவிடும் இருளுக்குள் அடங்கியிருக்கிறேன்
 அங்கே ஒளியின் வருகை தடைசெய்யப்பட்டதால்
 நிழல்களும் தடைசெய்யப்பட்ட பகுதியாகவே வைத்திருக்கிறேன்
 எங்கோதவறவிட்ட கசக்கி எறியப்பட்ட காகிதம்போல்
 அந்தக்குறிப்புகள் யாவும் கைநழுவிச்சென்றுவிட்டன
 நம்பிக்கைஎனும் வார்த்தையைக்கூட நம்பவியலா
 நடுக்கத்திலிருக்குமென்னை ஓர் அக்கினித்துண்டு
 எளிதில் எரித்துவிடக்கூடும் அவ்வாறு நிகழ்தலின்
 பிரியப்பட்டே மெனக்கெட்டிருக்கிறேன்.

– கவிச்சிகரம் அ.முத்துவிஜயன்

தேள்மூட்டு
பிசகியபோது
கிணற்றடியில்
வழுக்கிவிழுந்ததாய்
சொன்னாள் தன்-
அப்பாவிடம்...

பல்லொன்று
உடைந்திருந்தபோது
படித்துறையில்
விழுந்துவிட்டேன்
என்றாள் தன்-
அம்மாவிடம்...

உதடுகிழிந்து
உதிரம் சிந்துகையில்
எரவாணக்கழி கிழித்ததாய்
சொன்னாள் தன்-
அண்ணனிடம்...

முன்றெற்றியில் இருந்த
தையல் கண்டு கேட்ட
தம்பியிடம்
எருது முட்டியதால்-
என்றாள்...

கருகலைந்து
உதிரப் பெருக்கின்போது
பால்கறக்கையில்
பசுமாடு உதைத்ததாய்
சொன்னாள்-
பந்தங்களிடம்...

இப்படியாகவே
எனது
மூர்க்கம் பிரயோகித்த
இரணங்களை எல்லாம்
மூடி மூடி
முந்தானையில்-
மறைப்பாள்-
மனைவி...

புக்ககம் போயிருந்த
மகளைப் பார்த்துவர
மனைவியோடு
போயிருந்தேன்
புருவமத்தியில் இருந்த
தையலைக் கவனித்து
கேட்கையில்
எரவாணக்கழி கிழித்ததாய்
என்னிடமே
சொல்லுகிறாள்

- அழ.இரஜினிகாந்தன்

அந்த தெருவைத் தோண்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்
 அழுக்கைத் தின்னும் மீனாய் அங்கேயே ஏறக்குறைய
 நாற்பதாண்டுகள் வாழ்ந்தவன் மூக்கு முட்டிக்கொள்கிறான்...
 மேற்கால புற மூன்றாம் நபர் வீட்டின் கதவில்
 கெட்ட இரத்த கவுச்சி அடிப்பதாக எச்சில் துப்புகின்றனர்...
 அவள் வெள்ளைப் புடவையில் படர்ந்திருந்த
 நகக்கீரல்களில் ஒன்று அவனுடையது என்பததால்
 முந்திக்கொண்டு தோண்டவிடாமல் மூடுகிறார்கள்
 ஆண்டிற்கு இருமுறை மட்டுமே வந்துசெல்லும்
 தெருவிளக்கின் வயிற்றில் ஆந்தையின் தூடு
 முற்களை மடித்து நெய்துகொண்டிருந்தது...
 தெருநாய்கள் படுத்திருந்த பள்ளத்தில்
 தேங்கிய நீர் சாக்கடைகளாய்த் திரிந்து கொண்டிருந்தது...
 இரவு நேரத்தில் மௌனம் கலைக்கும் தெருவிற்கும்
 எல்லை காக்கும் கருப்பன் இல்லாதபோதும்
 கோமனக் கிழவனின் எவன்டா அவன்
 வீச்சில் நடுநடுங்கி போவர்...
 தோண்டி எடுக்கப்படவேண்டியவன்
 குளிப்பானக் கையோடு பார்வையாளனாக நிற்க
 நாலுபேர் சொல்வதைப்போல் இங்கும்
 நல்லவன் ஒருவன் சீரழிக்கப்பட்டுக்
 கொண்டிருந்தான்...

செந்தாரப்பட்டி

இரா.செல்வகுமார்

பொன்னிறத் தேனற்ற
தேனிற்கான புவற்ற
பூவிற்கான இலையுமற்ற
இக்கம்பில் அமர்ந்து
இந்த வண்ணத்திகள்
என்ன பேசக்கூடும்?

இச்செடியின் உறவாக
பிறந்து உயிர்துறந்த
மலர்க் குழந்தைகளின்
மௌன அஞ்சலிக்கான
ஒத்திகையாய் இருக்குமோ?

கடவுளின் காலடியில்
விழுந்து கிடக்கும்
பூக்களின் மனதில்
இவ்வண்ணத்திகளின்
புகைப்படம் தோன்றுமோ?

எந்திரக் கரங்களால்
சாலை விரிவாக்கம்
என்ற பெயரில்
கொல்லப்பட்ட செடியை
சொர்க்கத்திற்கு அழைக்கும்
நீலத் தூதர்களே?

தான் குத்திக்கொண்டு
முட செடியென
வெட்டி வீழ்த்திய
கரங்களை தேடும்
இச்செடியின் தோழர்களா?

ஒரு பூவிற்குள்
கூடுவிட்டு கூடு பாய்ந்து
உணர் நீட்சிகளின்
வழியே உள்ளிறங்கி
இவ்வண்ணத்திகளின்
மனம் படிக்க போகிறேன்!

திரும்பி வராத படசத்தில்
உலகின்
எந்தப் பேனாவின் மேல்
அமர்ந்து தியானிக்கும்
வண்ணத்திகளைப் பார்த்தாலும்
என் பெயரிட்டு
அழைத்துப் பாருங்கள்
அது நானாகவும் இருக்கலாம்!

- வினோதன்

சாமிக்கு காது கேட்கும்

எளந்தாரிப் பய மக்கா
சுடுகாட்டுச் சுள்ளியால
அப்பன் பொணத்து மேல
சிந்திய செங்குருதி...

சுடுகாட்டுப் புங்கமரக் கெளையில
சுருங்கிய கழுத்தும்
எரிஞ்ச உடலுமா
தொங்கிய வெசக் கயிறு...

பாவாட நாடா அவுந்த பாவத்துக்கு
வயசுக்கே வராம உதிரஞ் செலவழிய
மேக்காலப் பயக
நெருஞ்சிய முறிச்ச கத...

கெழக்கால வெதச்சது
ஈனசாதிப் பய எச்சமிட்ட வெளக்குன்னு
மேற்கால சாதி மக்க
சாமிய மறைச்ச குத்தம்..

வவுத்தாலப் போய் விட
வைத்தியரப் பாக்க
வெரசா வண்டி கட்டி கடந்த தாரீரோடு
வெவகாரம் புடிச்சவுக
செஞ்சவச்ச பாதையின்னு
அடிச்சே வெரட்டி விட
அஞ்சாறு பொணமள்ளி
மாடு மட்டும் வீடு சேர...

எதுக்கோ படைச்சாரு
எதையோ வெதச்சாரு
கடவுளுக்கும் ரெண்டு சாதி...
நாங்கவொன்னு
அவுகவென்னு

வவுத்தாலப் போய் விட
வைத்தியரப் பாக்க
வெரசா வண்டி கட்டி கடந்த தாரீரோடு
வெவகாரம் புடிச்சவுக
செஞ்சவச்ச பாதையின்னு
அடிச்சே வெரட்டி விட
அஞ்சாறு பொணமள்ளி
மாடு மட்டும் வீடு சேர...

எதுக்கோ படைச்சாரு
எதையோ வெதச்சாரு
கடவுளுக்கும் ரெண்டு சாதி...

நாங்கவொன்னு
அவுகவென்னு

பொணமா போன பின்ன
பொறுக்கும் எலும்புத் துண்டில்
பொறக்குமாய்யா புது சாதி...

மறக்காதிருக்கும்படி
மனசுல ஏத்திக்கங்க...

பொணமா போன பின்ன
பொறுக்கும் எலும்புத் துண்டில்
பொறக்குமாய்யா புது சாதி...

மறக்காதிருக்கும்படி
மனசுல ஏத்திக்கங்க...

மேற்கால மறஞ்சாலும்
கெழக்கு எங்க வெத...

– ஜே.ஜே.அனிடா

அலைகளின் ஆளுடம்

பெரிய அலை வரும்போதெல்லாம்
 அழுத்தமாய் கை பிடித்துக்கொள்கிறாய்
 கரைகளிலிருந்து மேலெழும்பி
 மகிழ்ச்சியில் மிதக்கிறது
 நம் காதல்...
 மோதிய அலைகள்
 பின் செல்லும்போது
 மணலரிக்கும்
 கால்களின் குறுகுறுப்பில்
 இடறிவிழாமலிருக்க
 இன்னுமதீகமாய்
 என் கையழுத்துகிறாய்...
 விளையாடி முடித்து
 குழந்தைபோல் அடம்பிடித்து
 ஈர மணலில்
 நம் கால்தடம் பதித்து

கரையிலமர்ந்திருக்க வைக்கிறாய்
 யாருடைய பாதச்சுவடை
 அலையழிக்கிறது பார்ப்போமென
 பந்தயம் போடுகிறாய்...
 நெடுநேரம் கழித்து
 பேரலை வந்து
 இருவரின் சுவடுகளையும்
 ஒன்றாகவே
 இழுத்துக்கொண்டு போனது
 அலைகள் மட்டுமா...!
 நம் காதலுக்குள் பள்ளம் பறித்து
 வாழ்வின் தடங்களை
 அழித்துவிட்டுச்
 செல்லலாம் என்று
 அலைகள் உரைத் ஆளுடத்தை
 அப்போது
 நம்பாமல் போனோம்

- சந்திரா

கற்றோரும் மற்றோரும் எளிதாக விளங்குவண்ணம்
 கவியரசா நீ வடித்தாய் பாட்டு!
 காற்றோடு கலந்தீனிக்கும் காலமொங்கும் புகழ்கூட்டும்
 கண்ணதாசா உனக்கில்லை மாற்று!!
 சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும்
 நயங்கொஞ்சும் எழில்நடையும்
 துள்ளிவரு மின்சந்தத் தோடு
 சுகமாக நெஞ்சள்ள சோகத்தை யும்மறந்து
 சொக்கித்தான் போகிறோமே கேட்டு!!
 வற்றாத ஊற்றாக வளமான தத்துவங்கள்
 வாழ்விற்கு நல்வழி காட்டும்!
 மனநோய்க்கு மருந்தாக உறவாட விருந்தாக
 மயிலிறகாய் வருடித்தா லாட்டும்!!
 முற்றாத இளமையோடு குன்றாத பொலிவோடு
 முத்தாக ஒளிவீசி மின்னும்!
 முப்போதும் தப்பாமல் திக்கெட்டும் ஒலித்திருக்கும்
 முத்தையா நிற்பாக்கள் என்றும்!!

தெவிட்டாத பாசமைத்தாய் தினந்தோறும் பருகுகிறோம்
 தீரவில்லை இன்னுமொங்கள் தாகம்!
 தேமதுர மொழியினிலே தேவசுக மீட்டலிலே
 தென்றலுக்கும் பிறவாதோ மோகம் ??
 கவிமகனே! உன்படைப்பை மிஞ்சுதற்கு நீயிந்தக்
 காசினியில் பிறப்பெடுப்பாய் மீண்டும்!
 கவல்போக்கும் களிம்பாகிக் காயத்தை ஆற்றிவிட
 கடவுளுனை இங்கனுப்ப வேண்டும்!!
 செவிகுளிர இன்னுஞ்சொல்லி நம்பிக்கை ஒளியூட்டச்
 சித்தனுன்றன் தத்துவமும் வேண்டும்!
 திருநீற்றுக் கீற்றோடு நெற்றியிலே பொட்டிடுச்
 சிறுகூடற்பட்டியானே வாராய்!!
 புவியினிலே உன் புகழைப் பாடுவதே தன்பணியாய்ப்
 போற்றி வாழும் அன்பருளர் பாராய்!
 பொலிவான சிலை வைத்துப் பெரும்பேறாய் அதைநினைத்துப்
 பூசிப்போர் பூரிக்க வாராய்!!!

சியாமளா ராஜசேகர்

ஒரு மழைப் பாடல்

இந்த மழை இரவை
பூக்கள் வரையப்பட்ட
ஒரு அழகிய
பீங்கான் கோப்பையில்
நீர்ப்பி வைக்கலாம்
முழுமையாக இல்லாமல்
அது கீழே விழுந்துவிடக்கூடும்

ஒரு தொன்னையில்
உனக்கதை வழங்கும் போதுதான்
அதன் ருசியைப் பருகி
கிறங்க முடியும்
நீயோ அருகில் இல்லை

மூலிகை குணங் கொண்ட இவ்விரவை
அப்படியேதான்
சிந்தாமல் சிதறாமல்
உனக்களித்திட ஆசை
அது உன் ஒவ்வாமைக்கு காரணமாகிவிடக் கூடும்

தனக்குத் தானே
தன் நோட்டுப்புத்தகத்திற்கு
மதிப்பெண் அளித்துக்கொள்கிற சிறுமியின்
பெரும் உவகை கொண்டது இந்த இரவின் மழை வாசம்

என்ன செய்வது
உறங்கிக்கொண்டிருக்கிற உனக்காக
இந்த இரவு மழையிடம்
மன்னிப்புக்கேட்கிறேன்..
அதுவோ நீயாவது வந்து
விளையாடென்று இறைஞ்சுகிறது
இப்போது உன் மனதையும்
நினைத்துக்கொண்டே
இந்த மழையோடான விளையாட்டிற்கென ...

– க.அம்சபிரியா

மழைப்பேச்சு மட்டுமே

இன்றைய செய்திகளில்
பிறயாவற்றையும்
மௌனமாக்கிவிடுகிறது
மழை

புதிய அருவிகள் பிறந்திருப்பதாக
அறிவிப்பாளர்கள் சொல்லும்போது
சொற்களிலிருந்து
துள்ளிக்குதித்த தவளைகள்
நடனமாடுகின்றன

மழையை முன்னகர்த்திப்
பின்வாங்கும் காற்று
நனைந்து நனைந்து சிலிர்த்து

நத்தைகளின் ஊர்தலில்
வேகம் கூடியிருந்தது

அலைகள் குமுறும் கடல்களிலிருந்து
பெருகும் புயல்கள்
சீற்றம் கூடும் பொழுதுகளில்
தாழ் திறந்து பொழிகிறது
தாப மழை

வாகன ஓட்டிகள் சிரமப்பட்டாலும்
வரவேற்கவே செய்கிறார்கள் என்று
அறிவிப்பாளர்கள் சொல்கையில்
ஊறித் ததும்பும் நிலத்தடி நீர்
உற்சாகம் கொள்கிறது

இந்தக் கார்காலம்
பண்டிகையைச் சற்றே
சுணக்கமுறச் செய்தாலும்
பரவசத்தின் விதைகளை
முளைப்பிக்கத் தவறவில்லை

நினைவில் உறங்கும் பழைய மழைகளை
கனவில் மீட்டும் சொற்கள்
பாடல்களாகி விடுகின்றன

மழை நல்லது

வெப்பம் கோலோச்சும் நமது நிலத்தில்
மழையாவது அணைக்கிறதா பார்ப்போம்
தாளாத வெக்கையை

– கோ.கலியமூர்த்தி

பெருத்த தேசமொன்றின்
அகன்ற குடுவைக்குள்
அடங்கிவிடும் ஆத்மார்த்தம்
துளி கூட இல்லை
இப்போது என்னிடம்

பெருக்கெடுத்து வழியும்
இந்தப் பேரன்பின்
பெருவள்ளத்திற்கு
அடைமொழியாய் மட்டும்
உன் பெயரை எழுதிவிட்டு
ஆசுவாசத்துடன் அகன்றிட
எத்தனிக்கிறேன்

நேசக்குமிழ் உடைத்த
நெருஞ்சிக் காட்டிற்கு
அடைமொழியாய் மட்டும்
என் பெயரை
நீ எழுதிவிட்டுச் செல்
இப்போது

- கீர்த்தி கிருஷ்

என் சின்னஞ்சிறு தவறுக்காக
என்னை
தண்டிக்க விரும்புமொருவர்...

என்னுடன் பேசுவதை நிறுத்திக்கொள்கிறார்..
என் வழியில் எதிர்படாமல் விலகிக்கொள்கிறார்..
என் முகத்திற்கு நேராய்
ஒரு கதவை சாத்தி தாழிட்டுக்கொள்கிறார்..

தண்டனைகளிலெல்லாம்
ஆகப்பெரும்
தண்டனை
ஒருவரை தன்னந்தனியே
கைவிடுதல் தானென
அவர்கள்
அறிந்திருக்கிறார்கள்..

என் தவறுகளுக்காக
என்னை நீங்கள்
ஒருமுறை சவுக்கால்
அடித்தால்..
அதை தண்டணையே அல்ல ;
ஒரு ஆரத்தமுவுதல் என
நான் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வேன்

– ரிஸ்கா முக்தார்

ஒரு பேச்சற்ற பொழுதில்
நாம் மௌனம் தரித்தோம்
கனவின் சாலைகளில்
நடந்தன நமது
மனக்கால்கள்..

காலநதியின் பேரோசையில்
கவிழ்ந்து கிடக்கின்றன
நம் கவிதைச் சொற்கள்

நிராசைகளின் நிரண்டல்களில்
நிமித்துப்
போகின்றன
நம்மின் நிரல்கள்..

நடக்கும் மணற் சாலைகளில் பதிகின்றன
கடலின் முத்தம்

ஒரு முரணின் எல்லைகளில்
நின்றபடி
தத்தளிக்கின்றது..
நம் காதல்..

விரல்படா காதலும்
வலிக்கத்தான் செய்யுமென்ற பேருண்மை
உணர்ந்தபோது
நாம் சவலை பூத்தோம்

பேரோலங்களை
சுமந்தபடி
கடந்து போகின்றன
நமது காதல்
காலங்கள்!

சூர்யநிலா

தமிழ்நாடு காவல்துறை மற்றும் படைப்பு குழுமம்
இணைந்து நடத்தும்
மதுவிலக்கு விழிப்புணர்வு மாபெரும் கவிதை போட்டி

தலைப்பு:

விஷம் நுரைக்கும் கோப்பைகள்

நடுவர்: மக்கள் கவிஞர் மு.மேத்தா

திரு.ராஜேஷ் தாஸ் இ.கா.ப.
கூடுதல் காவல்துறை இயக்குநர்
அமலாக்கம், சென்னை

திரு.ச.மணி
காவல் கண்காணிக்பாளர்
அமலாக்கம், சென்னை

நீங்கள் எழுதப்போதும்
எழுத்தினால்

மாறப்போகிறது பலரின்
தலையெழுத்து

பரிசு
25000

போட்டி நாள்: 16.01.2020 - 18.01.2020

போட்டியில் பங்குபெற
padaippu.com

MARKETING PARTNER

